

LEBRIS

We know
books

Felicia Kovács-Stratone

IADUL INOCENȚILOR

LETRAS

Promovăm autorii români

PARTEA ÎNTÂI - ELEONORA	7
PARTEA A DOUA - O IARNĂ TORIDĂ.....	101
PARTEA A TREIA - OVIDIU	163
EPILOG	236

LBRIS

We know
books

**PARTEA ÎNTÂI
ELEONORA**

Era noapte, târziu de tot, trebuie să se fi făcut ora trei. În casa lui Ovidiu, petrecerea era în toi. Pe lângă gașca obișnuită, chemaseră o grămadă de tipi și tipe pe care nu-i mai văzusem niciodată, care dansau ca apucații, urlau și hăhăiau în ritmul muzicii date la maximum. Unii se prăvăliseră pe podea morți de beți, alții ședeau rezemați de pereți și fumau. Mirosea puternic a iarbă.

Dăduseră drumul la stroboscop, iar lumina intermitentă făcea ca imaginea siluetelor care se mișcau prin aerul cald și grețos, încărcat de condens uman, să pară una de coșmar. Parcă ajunsesem în iad. Consumasem ceva alcool, dar nu știu prin ce fenomen eram mai lucidă ca niciodată. Unul dintre băieți, Eugen, se ținea scai de mine, credea că sunt suficient de amețită încât să se aleagă cu ceva.

—Lasă-mă în pace! am țipat eu la el, în așa fel încât să mă audă peste duduiala boxelor. Unde-i Eleonora?!

Tipu' făcu din cap că habar nu are.

Am început să o caut. Pretutindeni mă împiedicam de trupuri, de sticle și pahare puse pe jos, de haine aruncate la întâmplare. Din cauza stroboscopului, totul se derula sacadat, ireal, îngreunându-mi căutarea. În final, am ajuns într-o bucătărie mai depărtată de zona cu hărmălaie, luminată normal. Aici erau câțiva care prizau, printre care și Eleonora. Avea pupilele dilatate, părul scurt și negru, ud de transpirație, i se zburlise în toate direcțiile, iar machiajul i se scursese pe obraji, ca la clovni. Stătea în brațele lui Ovidiu, amândoi pe un scaun, și își pasau unul altuia o țigară. Ceilalți, Vitali, Anton, Silviu, Diego, stăteau și ei în jurul mesei, pe care se vedeau

urme de praf alb. Nu-mi amintesc ce vorbeau, probabil nimic. Erau foarte palizi sau poate neonul alb era prea puternic.

—Hai acasă, vreau acasă – am zis eu, dar ea a ridicat din umeri și a început să râdă, cu râsul ăla al ei răgușit. Apoi s-a întors languros către Ovidiu.

—Hai acasă! am repetat eu.

În loc de răspuns, mi-a arătat bețișorul, pe care l-a dus sugestiv la nas.

—Nu vreau, hai acasă!

—Atunci, pleacă! s-a răstit ea în cele din urmă. Era transfigurată.

M-am întors pe călcâie și am făcut înapoi drumul prin infern, către ușa de la intrare. Mă mișcam ca o nălucă printre alte năluci; din pricina muzicii date la maximum, îmi vibra sternul, mă dureau timpanele. Înainte să trec pragul spre grădină, am simțit cum cineva se agață de mine. Iarăși Eugen.

—Te implor, mai rămâi un pic! Te ador, nebuno!

—Ești un prost, lasă-mă în pace.

Mi-a tăiat calea cu iuțea și m-a prins brutal de mijloc, dar am reușit să-i trag cu putere un genunchi fix între picioare.

—Curva naibii – a gemut el ghemuindu-se, timp în care am reușit să fug.

În acea noapte a fost o ploaie puternică de vară. Am stat mult pe străzi, m-am plimbat încet, la voia întâmplării, lăsând intenționat apa să curgă șiroaie pe mine, fără să încerc să mă feresc. Nu am întâlnit niciun trecător, bineînțeles, la ora aceea și pe o asemenea vreme, era puțin probabil. M-am așezat

pe o bordură, cu picioarele strânse sub mine, așa cum obișnuiam cândva cu Eleonora. Părul ud mi se lipise de spate, rece și greu. Mă acoperea până la șolduri. Ploaia răpăia întruna, iar eu continuam să stau pe trotuar.

După o vreme, un fior ce mi-a răzbătut tot corpul m-a făcut să mă ridic și să pornesc înspre casă. De data asta am grăbit pasul, deoarece începuse să mă scuture serios frigul.

Curând, am ajuns în apartament, unde m-am izbit ca de un zid de aerul cald și dens. Se ghiceau încă urme din parfumul dulceag al Eleonorei. Am deschis repede toate întrerupătoarele, deoarece și întunericul îmi părea foarte compact, apoi am deschis ferestrele. În sfârșit, puteam din nou respira. Am intrat glonț în camera ei, unde domnea haosul obișnuit: haine azvârlite de-a valma, patul nearanjat, inele, brățări, felurite sticlute și cutiuțe înșirate pe etajere, scrumiere negolite, bucăți de ciocolată mâncate pe jumătate... Avea o masă de toaletă cum au artistele, încărcată cu farduri și ustensile de machiaj. Două peruci, una aurie, alta verde, atârnau pe un abajur. Pe noptieră, două pachete de țigări neîncepute.

Universul ăsta al ei mă năucea întotdeauna, așa încât, pentru câteva minute, am uitat de frisoanele ce mă scuturau. Mă uitam la perucile alea colorate și îmi clănțăneau dinții. În cele din urmă, mi-a dat prin minte să mă dezbrac, să-mi pun un prosop pe cap și halatul de baie al Eleonorei. Am rămas în dormitorul ei și am început să trag sertar după sertar, dărdăind din toate încheieturile. Căutam aspirinele. Într-un final, am descoperit în dulăpiorul noptierei o cutie mare, plină cu medicamente. Avea de toate, calmante, somnifere, paracetamol, codeină, opioide și încă multe altele, toate în dezordine, bineînțeles.

Am luat cutia în brațe și m-am așezat turcește în pat, răscolind înfrigurată printre cutiuțele și foliile cu pastile. Am găsit doar două aspirine, pe care mi le-am așezat cu grijă în palmă. Lângă pat era un flacon pe jumătate plin cu apă. Mi-am vârât o aspirină în gură, am luat flaconul și am înghițit-o. Pe peretele de vizavi era măsuța de toaletă cu o oglindă mare, în care mi-am văzut reflexia exact în secunda în care dădeam pe gât apa. Am lăsat încet flaconul jos și m-am privit. Eram și eu palidă precum cei din bucătărie. M-am uitat la cea de-a doua aspirină din palma mea și am luat-o și pe aceasta. Apoi, tacticoasă, am luat la întâmplare o folie cu medicamente, am pus în palmă tabletele din ea și, apucându-le cu grijă între degete pe fiecare în parte, le-am înghițit pe rând, fără grabă, pe toate. Începusem să mă relaxez. Am ales o altă folie, tot la nimereală, procedând la fel, tabletă după tabletă, până am terminat apa din flacon. Am vrut să mă duc la bucătărie să mai pun apă, dar din cauza unei moleșeli plăcute și a căldurii ce mă invadase, am renunțat.

Hotărâsem deja, când m-am văzut în oglindă, că cel mai bine este pentru mine să mă întind cuminte pe patul Eleonorei și să mă las în voia somnului.

Stătea în fața mea și îmi părea nemaipomenit de frumoasă. În lumina difuză, în care contururile obiectelor erau estompate, abia deslușite, figura ei se profila curată și limpede. Avea ochi mari, albaștri precum cerul și îmi surâdea calm.

—Îți propun să ne tutuim, te vei simți mai în largul tău și ne va ajuta. Eu sunt Diana.

Îmi întinse mâna camaraderește, iar eu, la rândul meu, făcui la fel, ce-i drept stingherită. În acel moment, ea porni un cronometru.

—Pe mine mă cheamă Ana.

—De acord, Ana. Mă bucur să te cunosc.

Și după cuvintele acestea, tăcere.

Așa a început prima mea ședință de consiliere psihologică, cam la o lună după isprava cu tabletele. Atunci, în noaptea aia de pomină, m-a găsit Eugen. După genunchiul primit între picioare, i s-a năzărit totuși, spre dimineață, să-mi facă o vizită. Când a sosit, eram deja inconștientă și el a crezut că sunt moartă, drept pentru care nu a avut curajul nici să mă atingă, nici să sune la 112. Doar pe Eleonora a apelat-o. A fost o minune că ea a auzit telefonul, era drogată și cine știe ce făcea la ora aia, dar a sărit în mașina lui Ovidiu și tot o minune a fost că nu s-a petrecut vreun accident pe drum. M-au luat și m-au dus la spital.

Când am ajuns pe mâna doctorilor, primul lucru care l-au făcut a fost să-mi bage un furtun pe gât, să-mi golească și să-mi spele bine stomacul, apoi mi-au pus perfuzii, mi-au dat tot felul de tratamente să revin la viață și a doua zi a venit și un psihiatru, care mi-a pus o grămadă de întrebări. Am primit suplimentar

ceva pastile pentru depresie, iar peste câteva zile m-au lăsat acasă, cu recomandarea de a fi ținută sub supraveghere și de a respecta cu strictețe medicația.

După ce s-au întâmplat toate astea, Ștefan, de care mă despărțisem în primăvară, a început să mă caute și să se intereseze de sănătatea mea. El a fost cel care a venit cu ideea să fac consiliere, avea recomandări bune în privința tipei cu care tocmai făcusem cunoștință și, ca atare, mi-a stabilit prima programare.

Prezentările fiind făcute, tăcerea s-a prelungit destul de mult, pentru că eu nu știam ce să zic, iar ea, Diana, mă studia. Apoi, mi-a ținut un speech scurt despre confidențialitate, încercând mereu să fie cât mai agreabilă. Nu trebuia să se străduiască prea mult, era hărăzită de la natură cu un soi de frumusețe maiestuoasă, olimpiană, încât arăta pur și simplu ca o zeiță.

Cu toate acestea, nu aveam de gând să mă las cucerită prea ușor, pentru că venisem oarecum din obligație și nu intenționeam să am o relație îndelungată cu tipa asta. În sine mea, îi spuneam deja „Zeița”. Nu că nu mi-ar fi plăcut de ea, dar ce-aș fi putut să-i povestesc? Habar n-aveam ce-am fi putut noi vorbi! Adică, cum să-i povestesc eu toate chestiile din viața mea?! Așa că tăceam în continuare, așezată destul de incomod în fotoliul ce-mi fusese oferit. Stăteam țepănă, cu palmele pe coapse.

—Uneori, prima întâlnire poate fi dificilă, clienții au trac – explică ea. Nu te speria, e perfect normal. Spune-mi, Ana, de ce dorești să faci ședințele acestea?

În urechi mi-a sunat ceva ca o notă falsă, rutina profesională ce s-a insinuat în cuvintele ei a distorsionat cumva armonia

scenci de la început. Totodată, am avut o percepție ciudată, de parcă un perete de sticlă s-ar fi interpus între noi și Zeița s-ar fi detașat și desprins din cadru. Iar eu am rămas singură, dar mai relaxată.

—Păi... nu știu de ce. Alții au hotărât pentru mine. Într-o noapte am băut pastile, am scăpat cu viață și iată-mă aici. Asta-i tot. Doctorii mi-au dat medicamente pentru depresie, dar prietenul meu a aflat că în situații ca aceasta e foarte utilă și consilierea.

S-a uitat la mine întrebător.

—Ștefan, fostul meu iubit. El te-a sunat, am explicat.

—Aha... Și tu ce crezi despre asta?

Am dat din mână cu indiferență.

—Mi-e totuna. Nu cred nimic.

În cabinet s-a lăsat din nou liniștea, se auzea doar ticăitul cronometrului. Zeița stătea tolănită și ea într-un fotoliu, cam la doi metri distanță, picior peste picior. Nu părea surprinsă de tonul banal cu care i-am relatat tentativa mea de suicid. Își înclină ușor capul în față și mă privi lung din spatele peretelui de sticlă.

—Vreau să știi că nimeni și nimic nu te poate obliga să faci aceste ședințe. Pentru asemenea gen de terapie, e nevoie de complianță și încredere. De asemenea, e nevoie de curaj, pentru că tulbură apele, răscolește amintirile. Uneori aș putea atinge puncte nevralgice. Cu toate acestea, nu trebuie să mă percepți ca pe un agresor. Pentru că eu sunt aici ca să te ajut.

Mi-a relatat toate astea cu mult calm. Normal. E jobul ei să fie calmă. Fața ei frumoasă a devenit inertă ca o mască, ceea ce

îmi dădu de înțeles că este probabil un text repetat tuturor „clienților”. Ea e cea care a folosit cuvântul ăsta, eu crezusem că suntem pacienți. De fapt, Eleonora e convinsă în sinea ei că eu am grave probleme psihice, deci că sunt o „pacientă”! Verifică zilnic dacă mi-am luat tratamentul și, în general, mă supraveghează cu multă atenție. Când e acasă, desigur.

Eu nu știu ce să cred despre mine. Iar Zeița nu știe nici ea încă nimic în privința mea și poate că nu va afla niciodată prea multe. Când o să mă întrebe de ce am vrut să mă omor, nu o să-i pot explica sentimentul acela de plictis și goliciune ce m-a năpădit stând acolo, în fața oglinzii din camera Eleonorei. Și apoi, când m-am trezit la spital, imensa oboseală ce m-a copleșit la gândul că zilele mele încă nu s-au terminat. Patetic, nu? Cum să povestești așa ceva?

—Mulțumesc, Diana, dar nu văd cum m-ai putea ajuta. Repet, nu a fost dorința mea să vin aici. Știu că nebunul nu știe că e nebun, însă eu am luat în considerare și varianta asta. Altfel nu pot să-mi explic gestul, poate doar o ființă cu o imensă empatie să înțeleagă ce m-a împins la asta... sau Dumnezeu, dacă o fi existând... Zău, ședințele astea nu au niciun sens, vor fi timp și bani risipiți inutil... Mai degrabă cred că Ștefan a vrut să arate că-i pasă sau să-și liniștească conștiința. Ne-am despărțit în primăvară și o fi crezut că am făcut-o din cauza lui, ceea ce e fals.

Zeița mă privește într-o poză încremenită, cu ochii ei mari, albaștri, larg deschiși. Privirea lor e rece, nu empatică.

—Nu dorești totuși să vorbim despre ce s-a întâmplat?

—Doresc, nu e tabu, dar ce ți-aș putea spune? Că nu am auzit nicio voce care să mă îndemne să fac asta? Nu, nu am auzit! Că tocmai aflasem că sunt bolnavă de cancer? Nu, sunt perfect

sănătoasă. Că am fost teribil de tristă și singură în noaptea aceea? Nu, nu am fost nici tristă, nici singură, mă întorsesem de la un party și mi-a venit așa, dintr-odată... ideea asta... Cred că subconștientul meu o cocea de mult, iar atunci doar s-a produs, știi tu, care e cuvântul ăla?...

—Declicul.

—Declicul! repet eu pocnind din degete. Exact! Declicul.

—Iartă-mă, Ana, dar unui om... echilibrat... nu-i pot apărea asemenea „declicuri”. Când ai spus că subconștientul tău ți-a „copt-o”, după cum te-ai exprimat, ai înțeles, de fapt, singură că întâmplarea are rădăcini adânci.

—Ooo, da, nu vrei să știi! Dar ai fost drăguță că ai folosit cuvântul „echilibrat” în loc de „normal”. Evident, eu nu sunt normală, altfel ce-aș căuta în cabinetul tău?

—Să ne înțelegem, cei ce apelează la ajutorul psihologului nu sunt nebuni. Cuvântul „nebun” nu înseamnă nimic, e folosit în sens peiorativ sau ca metaforă... De fapt, majoritatea covârșitoare sunt oameni normali, cum ești și tu, care se întâmplă să traverseze perioade cu dificultăți pe care nu știi cum să le gestioneze. În cazul tău, era bine să începi mai de mult terapia, pentru că e clar că problemele prin care ai trecut au depășit cu mult capacitatea ta de-a le înțelege și de-a le asimila. Eu cred că ai vrut să le alungi din mintea ta, dar ele au rămas acolo, în subconștient, s-au acumulat și au început să creeze presiune. Presiune psihică! Ai trăit ani buni sub această presiune și știi ce s-a întâmplat? Ai obosit.

Pledoaria ei m-a pus pe gânduri.

—De unde știi? Da, sunt obosită, așa e! Cum ți-ai dat seama?